

عنوان مقاله:

دعا و نیایش در غنای سبک زندگی (با تکیه بر اشعار نسخ مصور فردوسی، سعدی، مولوی و حافظ)

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات هنر اسلامی، دوره 20، شماره 49 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

علی محمد جهانی - گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد سبزوار، دانشگاه آزاد اسلامی، سبزوار، ایران

علی عشقی سردهی - گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد سبزوار، دانشگاه آزاد اسلامی، سبزوار، ایران

ابوالقاسم امیر احمدی - گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد سبزوار، دانشگاه آزاد اسلامی، سبزوار، ایران

خلاصه مقاله:

دعا و نیایش در شعر فارسی، نشان از تلاش بنده برای اتصال به خالق است. شاعر فرصت ارزشمند هم سخنی با خداوند را از طریق دعا قدر می شناسد و فارغ از رد یا قبول دعا، خود را وامدار و شکرگزار معبود می داند. دعا در شعر بزرگان ادب فارسی، به ویژه در چهار رکن و ستون این ادبیات گران سنگ (فردوسی، مولوی، سعدی و حافظ) به معنی واقعی، منشا آسمانی و قرآنی پیدا می کند و نتیجه لطف و رحمت بی منتهای کردگار عالم است که بر بندگان منت می گذارد و فرصت دعا و شهد جان فزای نیایش را به خاصان خود می دهد. مسئله پژوهش حاضر چگونگی انعکاس مقوله دعا و نیایش در نسخ مصور برجای مانده از شاعران بزرگ ایرانی فردوسی، سعدی، حافظ، مولوی است. در این پژوهش تلاش خواهد شد به این سوال که تفاوت طرز نگاه و سبک شعری آن ها- با توجه به گوهر و فطرتی که داشتند- به بحث دعا و نیایش، علی رغم داشتن هدف غایی مشترک که متعالی ساختن روح و روان آدمی است، در حد وسع و طاقت پاسخ داده شود. پژوهش حاضر به روش توصیفی و تحلیلی و با تکیه بر داده های منابع کتابخانه ای به رشته تحریر درآمده است. یافته های پژوهش حاکی از این است که دعا و نیایش در آثار این استوانه های ادب فارسی از سر درد و نیاز و زاری است و یک نوع احتیاج و التجاء است و درواقع کلید گشایش است. اهداف پژوهش: بررسی دعا و نیایش در شعر فردوسی، سعدی، حافظ و مولوی. بررسی مسئله دعا و نیایش در نسخ مصور آثار فردوسی، سعدی، حافظ و مولوی. سوالات پژوهش: دعا و نیایش در شعر فردوسی، سعدی، حافظ و مولوی چه جایگاهی دارد؟ مسئله دعا و نیایش در نسخ مصور آثار فردوسی، سعدی، حافظ و مولوی چگونه منعکس شده است؟

کلمات کلیدی:

دعا، سبک زندگی، فردوسی، مولوی، سعدی و حافظ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1732492>

